

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Cincizeci ani de la înscăunarea întîiului episcop în scaunul reînființatei Eparhii a Vadului, Feleacului și Clujului

În anul 1921, la 6 decembrie, Napoca vremurilor romane și Clujul zilelor noastre a primit pe primul episcop ortodox, în persoana ierarhului Nicolae Ivan.

Făcînd pomenire de numele său, nici noi și nici urmașii noștri nu vom putea despărți personalitatea întîiului sol cu reședința stabilă a Bisericii noastre din orașul de cultură al Transilvaniei, de reînnoirea acestei eparhii, pe urmele altora, mult mai vechi decît ea. Insuși titlul ne amintește de două din ele, Vad și Feleac, deși la temelia ei mai stau episcopia Geoagiului și Maramureșului.

Vadul, mică localitate de români așezată pe rîul cu același nume, rîu ce se varsă în apa Someșului nu departe spre nord de orașul Dej, prin anul 1475 făcea parte cu alte 59 de sate din domeniile cetății Ciceului. Cetatea Ciceului și Cetatea de Baltă pe acele vremi erau cedate de către regele Matei Corvin lui Ștefan cel Mare, biruitor în bătălia de la Baia.

În acest Vad, marele Domnitor al Moldovei zidește o biserică de piatră în stil gotic și așează o episcopie recunoscută și de Matei, pentru nevoile sufletești ale ortodocșilor de pe aceste locuri.

Numele primului episcop — și probabil al primilor lui urmași, — ne este necunoscut. Doar cu anul 1523 se știe de episcopul Ilarion care intervine la „magistratul Bistriței, ca să îngăduie clădirea unei mănăstiri, pe locul unde mai fusese o mănăstire“. Acest document ce vorbește de un așezămînt bisericesc distrus de vitregia veacurilor este foarte important, pentru că adevărește că acei ortodocși ce se rugau în biserică mănăstirii, fără să aibă o istorie scrisă, au rămas nedezrădăcinați de pe aceste meleaguri strămoșești.

După episcopul Ilarion, în Vad mai sînt cunoscuți încă unsprezece episcopi, ultimul fiind Eftimie II (1623).

Cu anul 1628, această episcopie încetează de a mai fi, întrucît Ghenadie II din Alba-Iulia se întitulează: „Mitropolit în scaunul Bălgradului și al Vadului și Oradea Mare și a Sătmarului și a toată Țara Ardealului“.

Dacă despre episcopia Vadului se știe că avea jurisdicție peste satele celor două cetăți, peste ținutul Bistriței și peste toate bisericile din Ardeal, cum îl întărește Ștefan Bocskay, principele Transilvaniei, pe episcopul Spiridon, prin diploma din 23 septembrie 1605, și peste Maramureș, cum îi dă dreptul la 29 aprilie 1608 principele Gavril Bathory; episcopia Feleacului este o episcopie fără jurisdicție și de scurtă durată.

Ea datează din anul 1453, cînd vlădica Marcu se așează la părintele Vasile din Feleac, de la care cumpără casa drept reședință a sa.

Marcu își lasă urmaș în episcopat pe Daniil, fiul părintelui Vasile, care trece demnitatea ierarhiei lui Petru, ultimul cunoscut dintre episcopi din Feleac. Sînt date sigure că pe la anul 1550, aici nu mai exista episcopie.

La reînființarea sediului vlădicesc al Vadului, Feleacului și Clujului, pe teritoriul acestuia se găsea și fosta episcopie ortodoxă a Geoagiului. Începuturile ei se pierd în tăcerea tainică a trecutului. Se știe doar că la 1557, crăiasa Ardealului, Isabela, influențată de ocrotitorul ei, Pătrașcu cel Bun, tatăl lui Mihai Viteazul, întărind pe Cristofor de episcop, spune între altele că îi dă dreptul să se bucure de toate veniturile și foloasele pe care le-a avut din vechime (ab antiquo) episcopul Geoagiului de Sus și poruncește „tuturor preoților, călugărilor și tuturor oamenilor de orice stare și condițiune, care mărturisesc credința grecească“, să îi deie ascultarea cuvenită.

Lui Cristofor îi urmează în scaun episcopul Sava, care, neacceptînd să îmbrățișeze calvinismul, se vede nevoit a părăsi episcopia și țara. Probabil acesta a fost ultimul episcop al Geoagiului.

Cea mai veche episcopie cunoscută în Maramureș este cea de la mănăstirea din Perii. Acest locaș de rugăciune a fost zidit de voievodul Sas, fiul lui Dragoș Vodă, și închinat de fiii ctitorului, Baliță și Dragoș, Patriarhiei din Constantinopol. Despre egumenul de aici se spune că dintru început „făcea slujbă de vlădică“.

Cu anul 1391, anul în care mănăstirea devine stavropighie a Patriarhiei din Constantinopol, se face și începutul oficial al episcopiei din Maramureș. Egumenul de aci devine exarh patriarhal cu toate drepturile unui episcop, fără îngăduința de a hirotoni preoți.

De la vlădica Pahomie (1391) și pînă la episcopul Gavril din Birsana (1739), figuri de ierarhi ca a lui Pahomie, Petroniu — care a participat la Iași în 2 iulie 1600 la sinodul convocat de Mihai Viteazul — Iosif Stoica, Ioan Dositei Circa etc., fac cinste oriînd Bisericii lui Hristos.

În anul 1739, această episcopie încetează de a mai fi și se reînființează pentru foarte scurtă durată înaintea celui de al II-lea război mondial.

Pe teritoriul acestor patru eparhii, și oarecum într-o poziție centrală față de vechile reședințe, revine, în 1919, Episcopia Vadului, Feleacului și Clujului.

Gîndul reînființării acestei eparhii pornește de la mitropolitul Transilvaniei, Andrei Șaguna, care, răspunzînd unei întrebări puse de împăratul din Viena, solicită cu adresa nr. 282/16 iulie 1863, ca sediul mitropoliei să fie la Sibiu, avînd următoarele episcopii sufragane în Transilvania: Arad, Timișoara, Caransebeș, Oradea și Cluj. Eparhia Clujului avea să se înființeze pe teritoriul Mitropoliei Ardealului, fără să afecteze granițele celorlalte episcopii.

Problema reînființării acestei eparhii este reluată în sinoadele mitropolitane din 1868, 1881, 1888, 1892, 1900, 1902, 1904, 1909 și altele.

Hotărîrile cele mai importante s-au luat în sinodul din 19 mai 1888 în care se decide ca linia de demarcațiune între episcopia Clujului și teritoriul mitropoliei să fie rîul Mureș, să aibă 16 protopopiate cu 465 parohii și 260.000 suflete. Tot în acest sinod se fixează ca și Clujul să primească 1/3 din fondul creat de Șaguna pentru reînființări de eparhii.

După sinodul din 1904, românii din Cluj se adresează primăriei din localitate cu dorința de a se ceda un imobil pentru episcopia lor. Demersul lor este însă respins.

A urmat apoi un schimb de discuții pe calea presei între avocatul Andrei Vasile și Sîpos Gavril, dar posibilitățile reînființării acestei eparhii s-au amînat pentru o dată ulterioară.

La 3 februarie 1919, asesorul consistorial Nicolae Ivan prezintă, în ședința de lucru a consiliului arhiepiscopial, un referat prin care indică ca timp potrivit reluarea acțiunii pentru reînființarea eparhiei Clujului.

Sinodul arhiepiscopial, în ședința din 30 aprilie același an, primește raportul deputatului Dr. Valer Moldovan prin care se fixează titulatura eparhiei celei noi și se propune a se organiza, în orașul Cluj, un consistoriu coordonat celui din Sibiu, compus din deputații adunării eparhiale mitropolitane ce au mandatul circumscripțiilor electorale pe teritoriul eparhiei nou înființate.

(Continuare în pag. 2)

Imi strunesc trupul și-l supun ascultării

(I Cor. 9, 27)

Sîntem în plin post al Nașterii Domnului, al Crăciunului. Dat fiind acest lucru, este potrivit să ne reamintim că unul din înțeleșurile, din rosturile cele mai adînci ale postului este și acela de a ține cumpăna dreaptă sau echilibrul între puterile sufletești și trupești ale ființei noastre. Aceasta pentru că, după învățătura Bisericii noastre, făptura omenească este compusă din două elemente și anume din trup și suflet.

Trupul, precum știm, s-a bucurat de un act de creație specială din partea lui Dumnezeu, din care motiv Biserica Ortodoxă și recomandă fiilor ei îngrijirea cuvenită a trupului. Această îngrijire constă de pildă în hrană, în îmbrăcăminte cuviincioasă, locuință, curățenia trupului ca și a îmbrăcămîntei și locuinței, în muncă, căci a trăi înseamnă a munci, păstrarea sănătății și tratarea în caz de boală, odihna pentru reîmprospătarea puterilor de muncă și întărirea sănătății sale etc. Sfîntul Apostol Pavel ne vorbește limpede în această privință cînd zice, că „nimeni nu și-a urît vreodată trupul său, ci îl hrănește și-l încălzește pe el“ (Efeseni 5, 29).

Grija noastră față de trup se întemeiază și pe faptul că el constituie mijlocul, instrumentul prin care lucrează sufletul nostru, este locașul acestuia. Ba mai mult, trupul este și „locaș al Duhului Sfînt“ (I Cor. 6, 19) și anume prin menirea înaltă pe care o are de a participa la viața divină, de a se îndumnezei prin învierea și preamărirea sa în viața cea veșnică. După cum ne este cunoscut din învățătura Bisericii noastre, a doua parte și cea mai importantă, cea mai de preț din făptura noastră este sufletul, care constituie chipul lui Dumnezeu din noi, partea spirituală și nemuritoare, prin care ne deosebim fundamental de toate celelalte viețuitoare.

Cînd vorbim de suflet avem în vedere, desigur, mîntea sau capacitatea noastră de a gîndi, voința sau puterea de a acționa, de a lua o hotărîre, precum și simțirea, sentimentele sau simțămîntele noastre. Din acest motiv s-a spus pe drept cuvînt că principiul călăuzitor al ființei noastre, după care ne orientăm activitatea, faptele, este sufletul nostru luminat, curat, cît mai nepătat, pătruns de poruncile morale sădite de Ziditor în însăși firea noastră și întărite și îmbogățite de Evanghelia Domnului nostru Iisus Hristos.

Așa se face că grija față de suflet ne este, trebuie să ne fie mult mai mare, potrivit cu rostul și importanța pe care el o are.

De aceea în legătură cu acest lucru se ridică o problemă pe care nu o avem totdeauna în atenția cuvenită. Adică — așa cum spune o zicală îndobște cunoscută, că nu trăim ca să mîncăm, ci mîncăm ca să trăim, sau cum ne învață Sf. Ioan Gură de Aur cînd zice că „rînduiala lăsată de Dumnezeu este ca sufletul să poruncească trupului“ și că „cei ce așează trupul (poftele cărnii adică) înaintea sufletului, răstoarnă rînduiala cea dreaptă“ — mulți dintre noi uită de acest elementar și evident adevăr, că grija față de trup nu trebuie să aibă loc în detrimentul sufletului, a vieții noastre spirituale. De altfel, această atenție peste măsură pe care o acordăm anumitor înclinații ale vieții noastre trupești nici nu poate fi numită „grijă“, ci mai degrabă păcat împotriva datoriei de a ne îngriji de viața și sănătatea trupului. Căci ce altceva decît păcate împotriva vieții și sănătății trupului nostru, împotriva familiei, semenilor

(Continuare în pag. 4)

Cărțile bisericești

Cărțile bisericești sînt acele cărți pe care le folosește preotul și cîntărețul pentru săvîrșirea diferitelor acte de cult. Aceste cărți au fost compuse în decursul veacurilor pe măsura dezvoltării cultului divin. La început, slujbele dumnezeiești erau mai simple și ușor de învățat fără cărți scrise. Atunci cînd cultul divin se dezvoltă, ritualul simplu de la început se dezvoltă în slujbe din ce în ce mai bogate. Cînd se fixează definitiv rugăciunile, formularele, ordinea și modul de desfășurare a diferitelor slujbe, atunci a fost nevoie ca toate acestea să fie rînduite în cărți scrise, care au fost compuse în decursul veacurilor în mod treptat după cerințele de dezvoltare ale cultului. În timpul persecuției lui Dioclețian toate cărțile de cult ale credincioșilor au fost arse și distruse, așa încît prin veacul al IV-lea au fost refăcute. Numărul complet al cărților bisericești s-a desăvîrșit numai după secolul al XII-lea, cînd și rînduielele cultului divin au primit o formă definitivă.

Unele cărți bisericești cuprind părți ale Sfintei Scripturi și de aceea se numesc cărți bisericești biblice. Între acestea avem: *Evangeliarul*, sau *Sf. Evanghelie*. La început textul Evangheliilor nu era împărțit în pericope așa cum îl avem azi și nici nu era strîns într-un volum așa cum este azi, ci la citirea care se făcea la diferite acte cultice, ca de ex. la Sf. Liturghie, se citeau texte corespunzătoare cu sărbătoarea respectivă sau cu Dumineca respectivă. Cel care hotăra care anume text să se citească era arhierul, care era prezent la toate slujbele.

Pericopele evanghelice care se citesc în biserică la Liturghie sînt împărțite în patru cicluri. În ciclul întîi se citește Evanghelia lui Ioan care se începe în ziua de Paști și se citește pînă la Rusalii. Ciclul al doilea ține de la Rusalii și pînă la prima Duminică după înălțarea Sf. Cruci, cînd se citește Sf. Evanghelie de la Matei. Ciclul al treilea ține de luni după Duminică a XVII-a după Rusalii și pînă la Duminică Vameșului și Fariseului, în care se citește Sf. Evanghelie de la Luca. Ciclul al patrulea începe cu Duminică Vameșului și Fariseului și ține pînă în Sîmbăta Patimilor inclusiv, în care timp se citesc toate Evangheliile.

O altă carte biblică este *Apostolul* sau *Apostolierul*, care cuprinde Faptele Apostolilor, epistolele Sf. Apostol Pavel și cele șapte epistole sobornicești. Citirea Apostolului are două cicluri. Începe în Duminică Învierii pînă la Rusalii și cuprinde numai texte din Faptele Sfinților Apostoli. Ciclul al doilea de la Rusalii pînă la Paștile următoare și se citește din epistolele Sf. Apostol Pavel și din cele sobornicești.

O altă carte biblică este *Psaltirea*, care cuprinde cei 150 de Psalmi. Din Psaltire se citește (în vechime se și cînta) la toate slujbele bisericești. Psaltirea se împarte în 20 de părți numite catisme, fiecare catismă cuprinzînd un număr oarecare de psalmi. La slujbele din cursul anului bisericesc se citește toată Psaltirea la Utrenie, la Vecernie și la Ceasuri. În cursul Postului Sf. Paști într-o singură săptămîină se citește de două ori.

Celelalte cărți întrebuintate la sfintele slujbe au fost compuse de unii Sf. Părinți ai Bisericii și de bărbați evlavioși și cu mare frică de Dumnezeu. Între aceste cărți amintim: *Liturghierul*, carte necesară preotului pentru săvîrșirea Sf. Liturghii, a Utreniei, Vecerniei și a altor rugăciuni. *Euhologhiul* sau *Molitvelnicul* este o carte necesară preotului pentru săvîrșirea Sf. Taine, rînduiala sfințirii apei, a înmormîntării, rînduiala sfințirii vaselor și veșmintelor bisericești, precum și alte rugăciuni de sfințire.

Octoiul este cartea celor opt glasuri și cuprinde slujba dumnezeiască pentru zilele săptămîinii la Utrenie, Vecernie și Liturghie. Octoiul se întrebuintează începînd cu luna Rusaliiilor, pînă în Duminică Vameșului și Fariseului. Cîntările Octoiului au fost compuse de Sf. Ioan Damaschinul, Iosif episcopul Tesalonicului, Teofan Mărturisitorul în sec. al IX-lea și de Anatolie, patriarhul Constantinopolului.

Mineiul cuprinde rînduiala sărbătorilor și ale Sfinților din întreg anul bisericesc și are 12 părți, pentru fiecare lună o parte. Rînduiala Mineiului a fost compusă de Sf. Ioan Damaschinul, Sf. Sofronie, patriarhul Ierusalimului, Teofan Mărturisitorul, Teodor Studitul.

Triodul cuprinde rînduiala sfintelor slujbe din timpul Postului Mare, începînd cu Duminică Vameșului și a Fariseului. În Triod se cuprind rugăciuni foarte frumoase, pline de părere de rău pentru sufletul care prin păcat a vătămat pe Dumnezeu. Slujbele din timpul Postului Paștilor sînt cele

mai duioase și mai cutremurătoare dintre toate sfintele slujbe de peste an. Triodul a fost compus de către Teodor Studitul, Cosma de Maiuma și de Sf. Andrei Criteanul.

Unele dintre cărțile acestea de slujbă sînt cinstite în chip deosebit de Sf. Biserică și de credincioși. Mai ales Sf. Evanghelie, care cuprinde cuvîntul lui Dumnezeu, este așezată pururea pe masa Sf. Altar, este legată în scoarțe de argint cu pietre prețioase.

Toate cărțile noastre bisericești cuprind slujbele cele dumnezeiești și sfinte prin care îl lăudăm pe Dumnezeu în sf. biserică, îndreptăm viața noastră cea păcătoasă, îi aducem laudă și mulțumire pentru toate binefacerile primite și îi cerem ajutorul pentru noi, pentru Biserica noastră și pentru scumpa noastră Patrie, pe care o dorim să fie tot mai mîndră și tot mai înfloritoare.

Cărțile noastre bisericești sînt de mare preț, fiindcă ele cuprind comoara cea sfîntă a laudelor și a slujbelor noastre bisericești!

Al. Moisiu

Cincizeci ani de la ...

(Urmare din pag. 1)

Cu această ocazie se decide ca despărțirea între aceste două unități să fie pe data de 1 octombrie 1919, fixîndu-se numărul protopopiatelor, parohiilor și a sufletelor credincioșilor după hotărîrile sinodului arhidiecezan din 1904 și a Congresului bisericesc din 1909.

În consistoriu au fost aleși ca membri Teodor Herman, Vasile Duma, Dr. Valer Moldovan, Vasile Almășan, Dr. Gavril Buzura și Dr. Pavel Roșca, iar ca președinte, asesorul consistorial Nicolae Ivan.

Grentățile nu i-au crutat nici de data aceasta, dar neîntrecutul diplomat clerical, Nicolae Ivan, le-a știut depăși. Astfel de la Consiliul Dirigent — resortul Culte — obține recunoașterea de funcționare a acestui consistoriu prin adresa nr. 13494 și 23321/1919, situație ce o definitivăază prin legea de reînființare a „Episcopiei ortodoxe române a Vadului, Feleacului și Clujului” cu reședința la Cluj, lege promulgată la 18 iulie 1921.

La 15 septembrie același an, se întrunește, la sediul episcopiei noi, sinodul electoral condus de mitropolitul Ardealului, Dr. Nicolae Bălan, care alege de episcop pe asesorul arhimandrit Nicolae Ivan, iar Congresul Național Bisericesc, la 5 octombrie, validează această alegere. Sfințirea într-un arhieru a avut loc în catedrala mitropolitană din Sibiu, la 21 noiembrie, iar la 25 aceeași lună primește investitura în București, în cadrul unei fastuoase ceremonii adecvate.

În data de 6 decembrie 1921, în etate de 66 ani, este înscăunat ca episcop.

Nicolae Ivan s-a născut din părinți țărani, la 17 mai 1855, în satul Aciliu, județul Sibiu.

Studiile elementare le-a făcut în satul natal. Liceul l-a urmat în Sibiu, unde și-a luat și bacalaureatul, iar între anii 1874—1877 a frecventat cursurile teologice la Academia Andreiană, trecînd examenul de calificare preotească cu distincție. În toamna anului 1877 funcționează ca învățător în comuna Săliștea Sibiului, iar în 1880 se căsătorește. După numai un an rămîne văduv și cu o fiică numită Veturia. În 1881 e hirononit diacon, apoi preot și, în 1884, este numit duhovnicul închisorii din Aiud și profesor de religie pentru elevii ortodexi din această localitate. În anul 1890 este chemat la Sibiu ca redactor responsabil cu editarea „Telegrafului Român”, iar în 1892 este ales protopop al tractului Alba-Iulia. Din anul 1895 administrează și protopopiatul Orăștiei, unde împreună cu Dr. Silviu Moldovan și Aurel Popovici-Barcianul editează „Revista Orăștiei”. În 1897 este ales asesor consistorial la Sibiu, secția economică, funcție ce o deține pînă în anul 1919.

Din 1 octombrie 1919 și pînă în 3 februarie 1936, data morții sale, episcopul Nicolae Ivan și-a legat structural viața de organizarea și prosperarea acestei noi eparhii.

Îndemînarea lui de organizator, conducător și întîistător al acestei episcopii pare că este exprimată în cifre calendaristice. În ziua de 3 februarie 1936 trece la odihnă veșnică întîiul episcop al acestei eparhii, ierarhul de pioasă amintire, Nicolae Ivan.

Dintre realizările mai de seamă ale acestui duhovnic neîntrecut și mare gospodar, amintim: reorganizarea administrativă a episcopiei prin în-

ființarea încă a 7 protopopiate și 71 de parohii, precum și sfințirea unui mare număr de preoți pentru necesitățile duhovnicești ale credincioșilor.

În decurs de 15 ani, din fondurile centrului eparhial s-a zidit biserică Sf. Nicolae de pe str. Horea, biserică și casa parohială din Vad, precum și Catedrala eparhială, opera de căpetenie a marelui ierarh, după cum însuși mărturisește în testamentul său. Tot pe cheltuiala episcopiei s-a deschis capela din Cluj, str. Moșilor. A organizat apoi în cuprinsul eparhiei patru mănăstiri: la Dragomirești județul Maramureș, la Vad cu bramul Sf. Ștefan, la Robia — Sf. Ana — și la Piatra Fîntînelor din județul Bistrița.

S-ar mai putea enumera multe realizări diverse ale acestui ierarh, fiecare cu rolul său, dar mai important decît toate este maniera în care știa episcopul Ivan să rezolve problemele.

El a cîștigat locul unde este construită catedrala, reședința actuală eparhială și altele.

Urmașul său a fost episcopul Nicolae Colan. Pe timpul său, alături de „Renașterea”, mai apare revista „Viața Ilustrată”, adusă de la Sibiu, iar în editura eparhiei Clujului apare colecția „Venii de luați lumină” și „Cărțile vieții”. Dă în două ediții Noul Testament revăzut și corectat după originalul grecesc, *Viața Sf. Apostol Pavel*, *Omul cel nou* (tradus după E. Fidler, Medalioane etc., etc. și construiește o clădire pentru Academia Teologică. De asemenea, împodobește cu pictură corespunzătoare catedrala și completează registrul doi, trei și patru la iconostas.

Actualul ierarh al Clujului, Prea Sfinția Sa Episcopul Teofil Herineanu, păstorește în acest scaun din 22 decembrie 1957. Este un mare iubitor al cuvîntului Sfintei Scripturi pe care îl răspîndește cu multă rîvnă în toate împrejurările pastorale. Ostenește cu devotament în eparhie și conduce treburile gospodărești cu multă competență de ierarh.

În timpul păstoririi Prea Sfinției Sale s-a reparat în exterior sediul eparhial, s-au construit pe cheltuiala centrului două capele în orașul Cluj, s-a reparat capela eparhială și s-a îmbogățit cu multe odoare inventarul catedralei. De asemenea aripa de sud a palatului episcopal se prelungeste cu o clădire destinată serviciului administrativ și căminului preoțesc.

Părinte bun pentru fiii duhovnicești, liturghisitor de mare talie în fața Sf. Prestol, cucernic, modest și postelnic, ierarhul de astăzi al acestei eparhii împlinește cu zel voia lui Dumnezeu, slujind credincioșilor pe calea păcii și a progresului social.

Prot. Ioan Pop
vicar eparhial

Informații

♦ Duminică, 3 octombrie 1971, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului a făcut o vizitație canonică în orașul Tg. Mureș.

Astfel, sîmbătă 2 octombrie a.c. I. P. S. Sa a săvîrșit vecernia în catedrala „Bunavestire” din acest oraș, cu care prilej au vorbit credincioșilor: C. pr. I. Anca (parohul local), P. C. prof. Gh. Șoima (Sibiu) și I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a zăbovit cu deosebire asupra noțiunii de Biserică.

A doua zi, 3 octombrie a.c., în catedrala „Înălțarea Domnului” din Tg. Mureș s-a slujit Sf. Liturghie arhierescă, după care au vorbit credincioșilor prezenți: P. C. prof. Alex. Moisiu (Sibiu), P. C. prot. D. Lazăr (Tg. Mureș) și I. P. S. Mitropolit Nicolae, insistînd asupra învățaturii Bisericii noastre despre Sf. Treime și lucrarea Ei în viața credincioșilor.

La ambele slujbe, răspunsurile au fost date de corul Catedralei „Înălțarea Domnului” din Tg. Mureș.

♦ Duminică, 24 octombrie 1971, I. P. S. Mitropolit Nicolae a tîrnosit biserică nouă din Tîrnăveni.

În ajun, sîmbătă 23 octombrie a.c., I. P. S. Sa a vizitat credincioșii din parohia Boziaș (prot. Sighișoara), unde a fost săvîrșită slujba vecerniei. Au vorbit: C. pr. Gh. Cîmpeanu (parohul local), P. C. prot. I. Vlad (de la Catedrala mitropolitană din Sibiu) și I. P. S. Mitropolit Nicolae, care subliniază că biserică din Boziaș este ctitorită de V. Moldovan, tribun al lui Avram Iancu, precum și importanța cîntării în comun.

A doua zi, 24 octombrie a.c., în prezența unui mare număr de credincioși, a avut loc sfințirea bisericii noi din Tîrnăveni, construcție monumentală, după care s-a săvîrșit Sf. Liturghie arhierescă.

(Continuare în pag. 4)

Unirea Transilvaniei cu România

La 1 decembrie 1971 se împlinesc 53 de ani de la Unirea Transilvaniei cu România.

Cu adîncă emoție ne aducem aminte de acel memorabil 1 decembrie 1918, cînd cei peste 100 de mii de reprezentanți ai poporului nostru din această parte a țării au aclamat cu lacrimi de bucurie împlinirea unui vis de mult așteptat.

Vreme de secole românii, despărțiți în trei provincii, au fost una și au dovedit în fața lumii și a istoriei că sînt una.

Primul act istoric prin care s-a realizat vremelnice unitatea noastră statală a fost săvîrșit în 1600, pe vremea domniei lui Mihai Viteazul. Acest domnitor a unit cele trei provincii: Țara Românească, Transilvania și Moldova spre a fi un stăvilor împotriva expansiunii otomane în această zonă și pentru a opri pătrunderea turcilor spre inima Europei.

Prețuirea pe care a acordat-o marele voievod Transilvaniei se desprinde și din aceea că pe cînd la conducerea Munteniei a așezat pe fiul său, iar la gospodărirea Moldovei a instituit un sfat de boieri, conducerea Transilvaniei și-a rezervat-o sieși.

Nicolae Bălcescu în „Istoria Românilor sub Mihai Vodă Viteazul”, stăruind asupra atmosferei din acea epocă din Transilvania, arată că iobagii români îl așteptau pe Mihai „cu credința nădejzii (...) ca pe un mîntuitor”. La fel sașii, amenințați de cardinalul Bathory, principele Transilvaniei, cu catolicizarea forțată, erau bucuroși să se plece în fața domnitorului Țării Românești iar secuii „aveau o ură furioasă împotriva nobililor și mai ales asupra familiei Bathoreștilor”.

În lupta de la Șelimbăr, împotriva lui Andrei Bathory, Mihai a primit un sprijin puternic din partea secuilor.

Drept răsplată, după ce mai întîi Mihai a luat măsuri pentru ușurarea vieții grele a populației românești, îngrijindu-se ca Dieta Transilvaniei să acorde (între 20—27 iulie 1600) înlesniri iobagilor și preoților români: pășunat liber pentru vitele iobagilor (cu excepția oilor) și scutirea preoților de robotă, s-a ocupat și de soarta secuilor, restabilindu-le drepturile și slobozeniile avute.

Îngrijindu-se de întreaga populație a Transilvaniei, pe bună dreptate masele îl considerau ca pe un adevărat eliberator.

Datorită împrăjirilor istorice din acel timp, domnia eroului de la Călugăreni a fost de scurtă durată și unirea înfăptuită de el de asemenea efemeră, ca o străfulgerare în istoria poporului român. Actul lui, deschizător de orizonturi, a strălucit peste veacuri, făcîndu-i pe români să înțeleagă că unitatea politică într-un stat românesc e posibilă.

Făuritorul de totdeauna al istoriei a fost și este poporul. Astfel că și unirea din 1918 tot poporului i se datorește, după cum a remarcat Domnul Nicolae Ceaușescu, Președintele Consiliului de Stat, cu ocazia semicentenarului de la Alba-Iulia (28 noiembrie 1968): „Ceea ce n-au putut realiza domnitorii la timpul respectiv au continuat alții: la '48, '59, în '77, în '918 și prin voința unanimă a poporului s-a înfăptuit unitatea statului nostru național. Nu a fost rezultatul nici unui tratat de pace, nu a fost voința unei puteri din afară; unirea a fost rezultatul voinței poporului român, dornic de libertate și independență”.

Fiecare etapă din cele mai sus înșirate și-a adus contribuția ei la unitatea noastră statală: în 1848 revoluționarii români cereau reînvierea Daciei, iar poporul de pe Cîmpia Libertății din Blaj cerea „unirea cu Țara”; în 1859, prin unirea Țării Românești cu Moldova, s-a dobîndit o biruință parțială, iar în 1877 a fost cucerită independența pentru două din cele trei provincii românești.

Unirea Transilvaniei cu România din 1918 s-a înfăptuit datorită luptei convergente a maselor populare din Transilvania și din vechea Românie. Pe plan internațional, ea a fost favorizată de vîntul de libertate care adia peste Europa și care promitea fiecărui popor viață liberă într-un stat național.

Pămîntul țării noastre, rotunjit în jurul Carpaților, are ca inimă Transilvania. Carpații n-au fost niciodată zid despărțitor între frați, ci sîra spinării, coloana vertebrală a unui organism armonios creat, în care trecătorile, văile și plaiurile n-au fost decît punți de legătură între frații dintr-o parte și din alta a lor.

Nimeni și nimic n-a putut smulge din sufletul românilor conștiința că sînt băștinași în aceste locuri, iubitori de glia strămoșească pe care au muncit-o și au apărut-o.

Poporul nostru, de pe ambele versante ale Carpaților, a fost conștient că este una în ce privește limba, credința, cultura, literatura și arta.

Geograful francez Emmanuel de Martonne, vizitînd regiunea carpatică a ajuns la concluzia că aici este vatra străveche a elementului românesc, locul de adăpostire în vremuri de restriște al românilor, de care se leagă tot trecutul lor.

Dacă despre Egipt se afirma în vechime că e un dar al Nilului, despre România — spunea alt geograf francez, Jacques Ancel — se poate la fel zice că e un dar al Carpaților și al Dunării. Jumătate din teritoriul ei face parte din cetatea carpatică, în care se păstrează cele mai vechi așezări omenești, tradiții și obiceiuri populare. Iar Al. Papiu-Ilarian, într-un memoriu adresat domnitorului Alexandru Ioan Cuza, remarcă adevărul că fără Transilvania, Principatele Române nu ar avea viitor în Europa, existența lor fiind precară și că numai prin unirea Transilvaniei cu Principatele Române se va putea pune un fundament durabil României.

Fiecare provincie, Transilvania, Țara Românească și Moldova, cu specificul ei economic, ținea spre o viață economică unitară. Despărțirea în trei provincii s-a datorat numai condițiilor și împrejurărilor istorice din Evul Mediu.

Desprinzîndu-se din conglomeratul artificial polietic al fostei monarhii austro-ungare prin ho-

tărîrea Adunării Naționale de la Alba-Iulia din 1 decembrie 1918, s-a desăvîrșit statul național român, stat despre care spunea savantul G. Vilsan că are cea mai pașnică configurație ce se poate întîlni: în centru, cetatea de munți a Transilvaniei; la periferii, cîmpii întinse, cu ape la hotar, sau cu granițe convenționale. Spre vecini nu prezintă zidul munților, ci curtea cîmpiilor străbătute de drumuri pentru toată lumea iubitoare de pace și colaborare.

În urma conviețuirii lor de secole, a atașamentului față de patria comună, a dragostei de glie și a aspirațiilor pentru aceleași cauze superioare, s-a creat o prietenie trainică între poporul român și naționalitățile conlocuitoare de pe aceste meleaguri.

Unitatea din 1918 a fost desăvîrșită prin făurirea României Socialiste, care e Patria tuturor oamenilor muncii, în care nu se mai face nici o deosebire de naționalitate și de credințe religioase.

Sărbătorind a 53-a aniversare a Unirii Transilvaniei cu România, se cuvine deci ca, pe de o parte, să nu uităm truda și jertfele înaintașilor noștri de a înlătura hotarele nefirești, artificiale dintre ei, iar pe de altă parte să fim mereu conștienți de bucuria pe care o avem de a fi una sub cupola aceleiași Patrii, libere și independente, mamă ocrotitoare pentru toți fiii ei buni, la a cărei permanentă înflorire sîntem chemați să ne aducem fiecare partea noastră de contribuție.

Pr. Gh. Bota

PACEA LUMII ȘI CREȘTINI

Îndemnul Mîntuitorului Iisus Hristos „Pace vouă” (Ioan 20, 19) a răsunit și răsună neconținut către creștini, dar mai sînt cazuri că el nu este însușit de aceștia și în mod concret.

De aceea încă din 1958 activează Conferința Creștină pentru Pace, care în anii 1961, 1964 și 1968 a întrunit chiar mari Adunări Pancreștine pentru pace, cu număr tot mai sporit de participanți și tot mai multe state ale lumii.

La 30 septembrie s-a deschis la Praga a 4-a Adunare Pancreștină pentru Pace, la care au participat aproape 240 delegați oficiali și 50 de observatori din 49 de țări din cele cinci continente, întrunind ostenitori vechi și noi pe acest tărîm atît de actual și important. Din partea Bisericii Ortodoxe au fost reprezentate Patriarhiile Rusă, Gruziană, Sîrbă, Română și Bulgară și Mitropolii Polonă și Cehoslovacă, precum și Patriarhia etiopiană și Catolicatul siro-ortodox din India. Delegația română avea în frunte pe Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului.

Au participat și reprezentanți din partea UNESCO, a Consiliului ecumenist al Bisericilor de la Geneva, a Federației mondiale luterane, a Alianței mondiale reformate, a Conferinței creștine panafricane, a Consiliului mondial al Păcii și a altor asociații pentru pace. Printre mesajele adresate Adunării erau din partea secretarului general al ONU, U-Thant, a președintelui consiliului de miniștri Indira Gandhi din India și altele. Mesaje cu binecuvîntări patriarhale au fost primite din partea Patriarhiilor Rusă, Sîrbă, Română și Bulgară.

Adunarea s-a desfășurat sub tema: „Mila și adevărul s-au întîmpinat și dreptatea și pacea s-au sărutat” (Ps. 84, 10). Din ea a fost desprinsă lozinca adunării: „Răspunderea comună pentru o

lume mai bună”. Subiectul central a fost desfășurat prin trei referate și anume: Bazele teologice ale lucrării creștine pentru pace, Situația internațională și contribuția creștină la soluționarea lor, și Importanța lucrării creștine pentru pace în lumea a treia.

Au urmat șapte comunicări la temele de mai sus și discuțiile în grupele de lucru: teologică, internațională, economic-politică, socială și a tineretului. Apoi Adunarea și-a încheiat lucrările prin Sf. Liturghie din catedrala ortodoxă din Praga, slujită de Î. P. S. Mitropolit Dorotei, asistat de vlădici și de preoți din Bisericile ortodoxe participante, și în catedrala Bisericii cehoslovace husite. Ca președinte activ al întregii Mișcări a fost ales Î. P. S. Mitropolit Nicodim din Leningrad, ajutat de un consiliu de șapte vicepreședinți, 4 din Europa și cîte unul din Africa, Asia și Cuba. Comitetul de lucru cuprinde 19 membri, între care pe Î. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului, din 16 țări, și în fine Comitetul consultativ de continuarea lucrărilor, cu 79 membri.

Deciziile Adunării au fost cuprinse în: Declarații cu privire la pace în Vietnam, pentru securitate europeană, contra rasismului și a apartheidului, și pentru soluționarea pașnică a situației din Orientul Apropiat, din Indochina. Cel mai cuprinzător a fost „Mesajul” către creștinii din lume, din care desprindem: „Noi, care ne-am întîlnit din cele mai multe Biserici creștine, salutăm pe creștinii din toată lumea, precum și organizațiile creștine mondiale, cu cuvintele Mîntuitorului Iisus Hristos: „Pace vouă!” Noi, care sîntem ostenitori vechi și noi în Conferința creștină pentru pace, dorim să exprimăm convingerea, că ucenicii Mîntuitorului Hristos sînt legați prin credin-

(Continuare în pag. 4)

Vizita la Sibiu a Cardinalului Arhiepiscop Dr. IULIUS DÖPFNER

Se știe că în toamna anului trecut — în octombrie 1970 — Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian, răspunzînd invitațiilor ce i-au fost făcute, a vizitat trei Biserici din Republica Federală a Germaniei: romano-catolică, evanghelică-luterană și veche-catolică.

Întorcînd această vizită, a sosit la București, cu suita, Eminența Sa Cardinalul Dr. Julius Döpfner, Arhiepiscop de München și Freysing, Președintele Conferinței Episcopilor romano-catolici din R.F.G.

Luni, 8 noiembrie a.c., înaltul oaspete a luat parte la serviciul liturgic care a avut loc în catedrala romano-catolică din Alba-Iulia.

A fost prezent înalt Prea Sfințitul nostru Mitropolit Dr. Nicolae Mladin al Ardealului.

De la Alba-Iulia, în spre seara aceleiași zile, oaspetele și însoțitorii au sosit la Sibiu. Erau așteptați de către slujitorii bisericești de la centrul Mitropoliei Ardealului, în frunte cu P. C. vicar

arhiepiscopesc Traian Belasçu și P. C. rector Dr. Isidor Todoran.

Au descins din mașini în fața catedralei mitropolitane.

În dangătul clopotelor, printre șiraguri de credincioși și studenți teologi aflați la sfintele rugăcini deobște — tocmai luase sfîrșit Vecernia —, Arhiepiscopul nostru a condus pe oaspeți în sfîntul locaș de închinare.

Din delegația bisericească pe care o conducea Eminența Sa Cardinalul Julius Döpfner făceau parte: P. S. Episcop-vicar de München Ernst Teves, Abatele (starețul) Mănăstirii benedictine din Scheyern-Bavaria Dr. Johannes Höck, Docentul Dr. Nikolaus Wyrwoll de la Academia teologică din Hildesheim, Rev. Dr. Albert Rauch, secretarul Conferinței Episcopilor romano-catolici germani,

(Continuare în pag. 4)

Vizita la Sibiu a Cardinalului Arhiepiscop...

(Urmare din pag. 3)

Comisia Ecumenică, Secțiunea „Kirchen des Ostens” (Bisericele Răsăritului), și Dl Winfried Röhmel, referent de presă.

Din partea Patriarhiei Bisericii Ortodoxe Române, oaspeții erau însoțiți de P. S. Episcop-vicar patriarhal Dr. Antim Nica Tîrgovișteanu, Secretar al Sfîntului Sinod, împreună cu P. C. diacon Ioan Săbăduș, profesor de seminar teologic.

De la Alba-Iulia a venit împreună cu oaspeții P. S. Episcop romano-catolic Marton Aron, împreună cu Rev. preot Alexandru Szabo (din Zlatna).

În fața ușilor împărătești ale Sf. Altar, preoții catedralei au prezentat Sf. Evanghelie și Sf. Cruce spre sărutare. Înălții Ierarhi s-au închinat la Sf. Prestol. Ieșind pe solee, au primit cuvenitele explicații asupra impunătorului locaș de închinăciune în care se aflau, din partea I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae și a P. C. prof. Dr. Nicolae Neaga (care le-au vorbit în limba germană).

Eminența Sa Cardinalul Julius Döpfner, Arhiepiscopul nostru și ceilalți Ierarhi au binecuvîntat pe credincioși.

De la catedrală, au trecut la Institutul Teologic Universitar, în aula căruia li s-a făcut primire oficială. La intrare, corul studenților teologi i-a întâmpinat cu imnul arhieresc.

După ce Înălții Ierarhi au luat loc la masa prezidențială, P. C. rector Dr. Isidor Todoran a rostit un cuvînt de bineventare, evocînd momente de seamă din istoria acestui așezămînt de pregătire a clerului ortodox român din Transilvania — cel mai vechi din tot sud-estul continentului nostru — care împlinește în toamna aceasta 160 de ani de existență neîntreruptă.

Corul studenților teologi — dirijat de P. C. diacon Ioan Popescu, asistent universitar — a executat un program în cinstea oaspeților (alcătuit din compozițiile religioase și patriotice „Taina Creștinătății”, „Sfînt, Sfînt...”, de G. Cucu și „Frumoasă ești, Patria mea”, de Gh. Șoima).

Vădit impresionat, Eminența Sa Cardinalul Julius Döpfner a exprimat mulțumiri pentru aleasa primire, a adresat studenților teologi îndemnul de-a se strădui în misiunea lor preoțească, mai ales aici, în Transilvania, „unde ați avut o istorie vitregă” și a arătat că este bucuros să afle că este înțelesul cardinal al Bisericii Romano-Catolice care vizitează acest valoros așezămînt teologic.

Eminența Sa a făcut apoi daruri de cărți teologice bibliotecii Institutului.

Chipuri senine, inimii deschise și aplauze generoase au marcat această manifestare de înfrățire creștină ecumenică.

După vizitarea Bibliotecii, oaspeții și însoțitorii lor au trecut la reședința mitropolitană, unde s-a servit cina. La cină, s-au rostit cuvîntări.

I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului a dat expresie bucuriei de-a putea saluta pe Eminența Sa Cardinalul Julius Döpfner și pe însoțitorii săi.

Referindu-se la contactele ecumenice actuale, I. P. S. Sa a spus că unitatea Bisericii e posibilă numai în Iisus Hristos, care-i piatra fundamentală a Bisericii. În El, toate Bisericile pot deveni una, spre a putea lucra din ce în ce mai bine pentru ca viața bisericească să propășească și prietenia între oameni și popoare să se adîncească. I. P. S. Sa a exemplificat înfrățirea între culte care se practică în țara noastră. Spiritul ecumenismului, de întâlnire în Iisus Hristos, a cuprins toate Bisericile. El generează o înnoire a relațiilor dintre culte — și chiar o înnoire a teologiei —, apropiindu-le și înlesnindu-le colaborarea, pentru ca între oameni să fie pace și înțelegere, fără stări de încordare și fără războaie. Noi sîntem credincioși ai vremii noastre și teologia pe care o reprezentăm trebuie să interpreteze în sens creștin și să adîncească realitățile vremii noastre, cum făceau și Sfîntii Părinți cu realitățile vremurilor în care au trăit și activat ei. Se vorbește în Occident despre pluralism. Trebuie să prețuim fiecare Biserică după specificul ei. Nu trebuie să tindem la uniformitate, ci la unitate. Omenirea este o mare familie de națiuni, fiecare cu limba ei, cu tradițiile ei, cu specificul ei. De aceea ne simțim atît de apropiați unii de alții, de aceea sîntem pătrunși de convingerea că toți creștinii trăim în Hristos ca oameni ai vremii noastre.

Mulțumind Prea Fericitului Părinte Patriarh Justinian pentru că a cuprins în programul acestei vizite înalte și centrul mitropolitan al Ardealului, Arhiepiscopul nostru a închinat pentru sănătatea aleșilor oaspeți și pentru prietenia dintre popoarele noastre.

Răspunzînd. Eminența Sa Cardinalul Julius Döpfner a spus, în esență: Am trăit zile emoționante în București, în Alba-Iulia și aici. Mai ales aici în Sibiu, am întâlnit astăzi seară atît de multă și de mișcătoare cordialitate. Trebuie să mărturisesc că rog pe Dumnezeu să împlinească toate liniștele noastre de-a pătrunde în înțelepciunea lui Iisus Hristos și în miezul necesităților creștinătății zilelor noastre, a omenirii de azi. Avem o misiune grea. S-o împlinim în spiritul Evangheliei lui Hristos și al realităților prezente.

A încheiat mulțumind călduros Arhiepiscopului nostru pentru aleasa primire.

Marti, 9 noiembrie a.c., dimineața, oaspeții și însoțitorii lor s-au îndreptat spre București — prin Rm. Vilcea — după ce și-au luat un cordial rămas-bun de la Arhiepiscopul nostru. Reporter

Imi strunesc trupul...

(Urmare din pag. 1)

și a societății din care facem parte, sînt lenea, îmbuibarea cu mîncare și băutură, nestăpînirea patimilor care macină încet dar sigur sănătatea trupului.

La astfel de porniri se referă Sfîntul Apostol Pavel cînd ne poruncește zicînd: „Grija de trup să nu o faceți spre poftă” (Romani 13, 14), căci, după spusa unui Sf. Părinte, „cînd stomacul este prea plin se aprind și dorințele după plăceri, iar cînd este în cumpătare și acestea rămîn liniștite și mai potolite”. Asupra modului cum trebuie să înțelegem aceste lucruri, pildă ne stă, între alții, tot Sfîntul Apostol Pavel, care spune despre sine că „îmi strunesc trupul și-l robesc ascultării” (I Cor. 9, 27), îl stăpînesc adică, îl fac ascultător.

Așadar, pentru ca trupul nostru să rămînă în rosturile lui cît mai firești — de slujitor fidel, ascultător al sufletului, al lucrării noastre spirituale, cît și pentru a-i păstra și întări sănătatea, de care, precum am văzut, răspundem înaintea lui Dumnezeu și a obștei din care facem parte, căreia îi sîntem datori cu activitatea noastră — este necesar, între altele, ca el să fie hrănit proporțional sau pe măsura efortului pe care îl depune, evitînd excesul de mîncare și băutură, sau, cum mai zice poporul, să nu credem în stomac.

Sfîntul Apostol Pavel ne arată că aceste porniri sau pofte, care se nasc dintr-o viață îmbuibată, necontrolată, „sînt cunoscute. Ele sînt acestea: desfrînarea, necurația, destrăbălarea, fermecătoriile, vrajbele, dezbinările, pizmuirile, uciderile, bețiile, petrecerile peste măsură și altele asemenea acestora. Precum am spus mai înainte — ne avertizează marele Apostol — vă spun și acum: Cei ce fac unele ca acestea nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu” (Gal. 5, 19—22).

Ca să folosim tot cuvintele Sf. Scripturi, vom mai spune că cel ce-și pierde controlul asupra sa sau „stăpînirea de sine este asemenea unei cetăți cu o spărtură și fără zid” (Pilde 25, 28).

Dînd trupului ceea ce i se cuvine, grija specială trebuie să avem însă față de suflet, căruia trupul trebuie să-i fie mereu ascultător. Postul în care ne aflăm ne cheamă și el la întărirea „omului dinăuntru”, la luminarea sufletului, care caută să ne dirijeze cît mai cu roade, mai după cuviință, mai negreșelnic viața noastră creștinească. Pentru binele nostru vremelnic și veșnic, pentru binele obștei din care facem parte, să ne străduim deci să preamărim „pe Dumnezeu în trupul nostru” (I Cor. 6, 20), bineștiind că-l preamărim, între altele, cînd fiecare dintre noi caută „să-și stăpînească vasul (trupul) său întru sfințenie și cinste” (I Tes. 4, 4).

Încheind aceste cîteva rînduri de zidire trupească și sufletească, vom reproduce rugăciunea întîia către credincioși de la Sf. Liturghie a darurilor mai înainte sfințite, care ne învață atît de potrivit pe marginea gîndurilor noastre de mai sus, cînd zice: „Dumnezeule cel mare și lăudat, care prin moartea cea de viață făcătoare a Hristosului Tău, din stricăciune într-o nestrîcaciune ne-ai mutat, liberează toate simțurile noastre din amorțea patimilor, punîndu-le lor povățuitor bun cugetul cel dinăuntru; ochiul să fie ferit de toată vederea cea vicleană, auzul nestrăbătut de cuvinte deșarte, iar limba curată de vorbe necuviincioase. Curățește buzele noastre, cu care te lăudăm pe Tine, Doamne. Fă ca mîinile noastre să fie ferite de faptele rele și să lucreze numai cele bineplăcute Ție, toate mădularele și gîndurile noastre întărindu-le cu harul Tău”. Diacon Gh. Papuc

Pacea lumii și creștinii

(Urmare din pag. 3)

ța lor creștină, acum mai mult ca oricînd, să stăruiască pentru pacea întregii omeniri și pentru dreptate socială, ca toți oamenii să se bucure de o viață demnă”.

Mesajul se încheie astfel: „Conferința creștină pentru pace nu-și este singură scop, ci este un mijloc de slujire spre împăcarea omenirii, căci întreaga societate umană tînde spre pace și dreptate. Pentru ca contradicțiile ce mai există în lume să fie înlăturate și să fie create condiții pentru o lume mai bună, pentru aceasta poartă astăzi răspundere și creștinii, și fiecare în parte. Să recunoaștem această răspundere în nădejdea credinței noastre întru Hristos Mîntuitorul”.

În numele Bisericii Ortodoxe Române, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului a prezentat mesajul și binecuvîntarea Prea Fericitului Patriarh Justinian și al Sf. Sinod, pentru că și în Biserica Ortodoxă Română se stăruie pentru același scop, indicat de psalmist, ca „mila și adevărul să se întîlnească, și dreptatea cu pacea să se sărute!”

Prof. M. Șesan

Informații

(Urmare din pag. 2)

rească. Au fost hirotoniți: întru diacon I. Stoica și întru preot C. diacon I. Nicolae. Au vorbit cu acest prilej: P. C. prot. I. Vlad, C. pr. I. Popa (Tîrnăveni), P. C. prof. M. Șesan (Sibiu), rev. Hamar Bela (pastorul reformat din Tîrnăveni) și I. P. S. Mitropolit Nicolae, care a împărtășit credincioșilor ziditoare învățături privitoare la semnificația hramului Sf. Treimi, despre Biserică, despre conviețuirea frățească dintre cultele din țara noastră etc.

Pentru strădaniile depuse, C. pr. I. Popa a fost distins și hirotesit în treapta de iconom, iar P. C. pr. I. Groza (Tîrnăveni) a fost hirotesit ca iconom-stavrofor.

◆ Joi, 28 octombrie 1971, la Institutul Teologic Universitar din Sibiu și-au dat întâlnire absolvenții de acum 25 de ani și anume promoția 1946. Dintre cei 16 rămași în viață, 13 sînt slujitori ai altarului străbun, între care se numără și C. arhid. I. Bolog, de la Centrul arhiepiscopesc Sibiu.

Cu acest prilej, la Capela Institutului s-a săvîrșit Sf. Liturghie. Predica a fost rostită de P. Cuv. arhim. V. Jitaru (Ocna Mureș), iar C. pr. Alex. Boncea (Curtea de Argeș) a făcut o dare de seamă asupra activității acestei harnice serii. Binecuvîntare, precum și o seamă de gînduri duhovnicești a adresat celor ce-și sărbătoreau revederea de 25 de ani I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, arătînd că pentru orice generație satisfacția cea mai mare este munca, activitatea creatoare pe care o desfășoară.

Potrivit rînduiei pentru astfel de prilejuri, P. C. prof. Dr. Grigorie Marcu a ținut prelegerea intitulată: „Valoarea Sf. Scripturi”.

◆ Între 17 octombrie și 7 noiembrie 1971 în sala artelor din Sibiu a avut loc expoziția retrospectivă — pictură în ulei și grafică — a pictorului sibian Stoica Necula. Cele 228 de tablouri expuse — create într-un stil tradițional, plăcut, înălțător, instructiv etc. — au stîrnit admirația celor ce le-au vizitat.

Menționăm că pictorul Stoica Necula este și un talentat și pasionat sculptor, fiind autorul a numeroase iconostase, uși împărătești și candelabre dintr-o seamă de biserici din Arhiepiscopia Sibiuului și din alte eparhii, ca de exemplu: Iconostase la parohiile: Crihalma, Ungra, Bia, Cîlnic, Loameș, Căuaș, Măierîște ș.a.; uși împărătești: Armeni și Cornățel.

Gînduri de „Unu Decembrie”

La țara asta mîndră,
De-i spune România,
Noi știm că bravii daci
I-au pus doar „temelia”.
La fel romanii falnici,
Cum pe „columnă” scrie,
Clădiră-aici o „vatră”
Cu oameni de-omenie!
Iar din a lor „unire”
Născutu-ne-am noi — floare —
Și tot ca dinșii sîntem
C E V A în lumea mare!
Aceștia sînt românii
Și cu toții dorim,
În pace și iubire
Cu lumea să trăim!

Nicolae Isac